

Arrest

nr. 147 690 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 29 november 2012 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door :
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlands gevolgd, legt diverse getuigenverklaringen voor, is werkwilgig en legt een arbeidsovereenkomst voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 29 november 2012 besliste verweerder tevens om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*“In uitvoering van de beslissing van [G.W.], Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[...]*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht. Hij licht het middel als volgt toe:

“1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

'De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]'

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 29.11.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

1.1.6. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

1.1.7. In casu zijn de bestreden beslissingen van 29.11.2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk,

juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.8. Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

- verzoeker diende een regularisatieaanvraag de thans vernietigde instructie van 19 juli 2009 (artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet) op datum van 01.12.2009 en dit op basis van het criterium 2.8.B (3 jaar verblijf + arbeidscontract);

Verzoeker stelt in essentie vast:

- dat de verwerende partij - ondanks dat de instructie van 19.07.2009 door de Raad van State vernietigd werd - zijn discretionaire bevoegdheid gebruikt om de criteria van de instructie te handhaven;
- dat verzoeker een regularisatieaanvraag deed om conform het criterium 2.8.B. van de instructie van 19.07.2009 om geregulariseerd te worden als ONONTVANKELIJK wordt afgewezen;

Om deze redenen werd de regularisatieaanvraag van verzoeker in essentie afgewezen.

1.1.9. Verzoeker wenst te benadrukken dat verwerende partij zich inderdaad baseert op een door de Raad van State reeds vernietigde instructie. Hoewel de Raad van State de instructie van 19.07.2009 heeft vernietigd, heeft verweerder deze criteria van de instructie gehandhaafd en met andere woorden zijn discretionaire bevoegdheid gebruikt. Verzoeker meent dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent, deze bevoegdheid de grenzen van de redelijkheid niet mag te buitengaan. Immers, er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.10. Toegepast op de casus van verzoeker geeft dit het volgende:

Verzoeker diende op 01.12.2009 een regularisatieaanvraag in (zoals zovelen zoals hem), dewelke als onontvankelijk werd afgewezen. Het is pas op datum van 29.11.2012 dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker afwijst, stellende dat verzoeker maar zijn aanvraag maar met had moeten indienen op basis van de vernietigde instructie en dus een ONONTVANKELIJKE aanvraag indien, terwijl verzoeker op datum van de aanvraag dd. 01/12/2009 in de ONMOGELIJKHEID was te weten dat de instructie op basis waarvan hij zijn aanvraag indiende - zoals zovelen zoals hem vernietigd zou worden. Het is ook algemeen geweten, en de verwerende partij heeft daar in het verleden heel duidelijk over gecommuniceerd naar de rechtsonderhorigen, dat aanvragen die werden ingediend tussen 15/09/2009 en 15/12/2009 ONTVANKELIJK werden verklaard. Reeds in andere dossiers heeft verwerende partij de aanvragen van verzoekers ONTVANKELIJK verklaard, terwijl verzoeker wordt afgewezen als ONONTVANKELIJK. Verzoeker acht een fundamenteel beginsel van de Belgische rechtsorde namelijk het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel in casu geschonden. Verzoeker snapt de ongelijke behandeling tussen hem en andere dossiers gelijkaardig aan het zijne niet, terwijl verwerende partij perfect weet dat verzoeker tijdig een aanvraag deed. Deze ongelijke behandeling is nergens verantwoord in de bestreden beslissingen, terwijl dit eveneens van doorslaggevend belang is voor de beoordeling van het dossier van verzoeker.

1.1.11. Hier meent verzoeker dat hij door verwerende partij onheus werd behandeld, daar langs de kant van verzoeker alle nodige moeite en inspanningen werden gedaan om het administratief dossier actueel te houden, en langs de kant van verweerder een discretionaire bevoegdheid werd gebruikt om tegen alle redelijkheid in het verzoek van verzoeker af te wijzen. Inderdaad, in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft verwerende partij inderdaad een discretionaire bevoegdheid, doch deze discretionaire bevoegdheid geeft geen vrijbrief aan verweerder om te doen en laten wat zij wil. De discretionaire bevoegdheid eindigt waar de redelijkheid begint. In casu is verzoeker de mening toegedaan dat de handelwijze van verzoeker steeds erop gericht is verwerende partij op de hoogte te houden van alle stukken, terwijl verwerende partij afwijst op een louter formeel criterium zonder wettelijk basis, zonder evenwel na te gaan in welke mate de redelijkheid en de gelijke behandeling hierdoor aangetast zou zijn. Immers, het is zo dat verwerende partij had moeten nagaan wat het (on)evenwicht zou zijn tussen enerzijds de toekenning van het voorwaardelijk verblijf onder opschortende voorwaarde van het hebben van een arbeidskaart B en anderzijds de afwijzing van de aanvraag van verzoeker op basis van een louter formeel criterium zijnde dat de aanvraag ONONTVANKELIJK is omdat het gebaseerd is op een vernietigde instructie, waar nota bene verwerende partij naar de buitenwereld heeft gecommuniceerd de criteria te blijven toepassen en de aanvragen tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 ontvankelijk zullen verklaard worden. Immers, het ene ding zeggen en het tegenovergestelde doen, veroorzaakt een situatie van rechtsonzekerheid, waardoor het vertrouwen dat verwerende partij gecreëerd heeft wordt beschaamd. Verzoeker meent dat verwerende partij - bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid - nu de instructie van 19.07.2009 door de Raad van State vernietigd werd - kennelijk onredelijk en bijgevolg onzorgvuldig handelde.

1.1.12. Immers, een zorgvuldige overheid moet bij het nemen van een beslissing - zeker nu het een enorm effect heeft op het verblijfsstatuut van een rechtsonderhorige - bij de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zich steeds de vraag stellen of de te nemen beslissing met alleen wettig is, maar tevens na te gaan of de te nemen beslissing - gelet op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken - wel redelijk verantwoord is.

Een bijkomende vraag - zoals het in casu het geval is - is of de situatie van verzoeker gelijk (lees: gelijkheidsbeginsel) is aan andere dossiers die zij (lees: verwerende partij) reeds ONTVANKELIJK hebben verklaard. In casu meent verzoeker dat alle gegevens om een voorlopige machtiging toe te kennen in het administratief dossier aanwezig zijn en dat de door verwerende partij genomen beslissing niet redelijk kan worden verantwoord, door louter te verwijzen naar de vernietigde instructie, zeker nu blijkt dat de termijnen in de instructie geen wettige basis hebben en de instructie van 19.07.2009 werd vernietigd door de Raad van State. De discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij schendt op een kennelijk onredelijke wijze niet alleen het redelijkheidsbeginsel, maar tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

1.1.13. Bijkomend werd het rechtmatige vertrouwen dat doorheen de verblijfsprocedure gewekt werd ten aanzien van verzoeker schromelijk met de voeten getreden. Verzoeker kan van niets meer zeker zijn. De rechtszekerheid is met de modus operandi van verwerende partij niet gediend. Verzoeker meent dat de handwijze van verwerende partij een rechtsonzekere situatie creëert en het vertrouwen dat initieel werd gecreëerd, heeft beschaamd. Minstens heeft verwerende partij nagelaten te voldoen aan de informatieplicht (als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel) die op elke administratieve overheid rust. Na 2 jaren wordt het verblijf van verzoeker zonder meer afgewezen als ONONTVANKELIJK. Een dergelijke manier van handelen bevordert de onzekerheid en het wantrouwen in de administraties.

1.1.14. Verzoeker heeft geen eerlijke en gelijke kans (als die van anderen in zijn situatie (lees: aanvragen ingediend tussen 15/02/2009 en 15/12/2009)) gehad. Immers, in casu legt niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook de hoorplicht aan verwerende partij de plicht op om het standpunt van verzoeker te horen, en dit kan maar enkel gebeuren door verzoeker voor verduidelijking kan oproepen en hen te horen, zodat het beginsel audi et alteram partem kan worden gerespecteerd. In casu werd verzoeker niet gehoord.

1.1.15. Daar de tweede beslissing d.d. 29.11.2012 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 29.11.2012 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden. Er dient te worden vastgesteld de bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 29.11.2012 en bijlage 13 d.d. 29.11.2012) de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel evenals de hoorplicht schromelijk met de voeten

hebben getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

2.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de feitelijke en juridische overwegingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2.2.2. De hoorplicht houdt, als beginsel van behoorlijk bestuur, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847).

De bestreden beslissingen kunnen echter niet als zo’n maatregel worden beschouwd aangezien deze beslissingen voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 7 en 9bis van de vreemdelingenwet en niet op het persoonlijk gedrag van verzoeker zijn gestoeld. Bijgevolg is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht niet voldaan.

2.2.3. Verzoeker acht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden omdat aan tal van vreemdelingen die zich in een zelfde situatie bevonden als hij een verblijfsmachtiging werd toegestaan en dat dit gebeurde omdat verweerder in het verleden gebruik maakte van de instructie van 19 juli 2009.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoont dat zijn beweringen enige grond hebben. Bovendien wijst de Raad erop dat de Raad van State de instructie waarnaar verzoeker verwijst bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769 heeft vernietigd. De Raad van State oordeelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Als gevolg van de vernietiging dient de instructie van 19 juli 2009 te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken. De Raad wijst erop dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in dit geval dit wetsartikel dient te miskennen.

Verzoeker toont met zijn betoog dan ook geen schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel.
Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT